

E g e S o l e y

Başka

BELKİ DE İÇİNDEKİ TOHUM BAMBBAŐKA

Bir yerde filizlenmeyi bekliyor

 Doğan
NOVUS

Ege Soley 1983'te İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi'nin ardından İngiltere / Canterbury'deki University of Kent, Avrupa politikası, İtalyanca ve İspanyolca bölümlerinden mezun oldu. Üniversite eğitiminin ardından Paris'e gitti ve dört sene boyunca eşzamanlı olarak Pascal Mutel'in çiçek butiğinde çalışıp bir yandan da Ecole des Fleuristes de Paris'te çiçekçilik ve botanik eğitimi aldı.

2011'de İstanbul'a dönüp kendi adını taşıyan çiçek dükkânını açan Soley, 2015'te de sadece Türkiyeli kadınların ürettiği tasarım ürünlerinin satıldığı, yavaş yaşam ve yavaş tasarım anlayışlarını destekleyen Slow Public'i kurdu.

Başka

DOĞAN NOVUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yakın
Sakin

BAŞKA

Yazan: Ege Soley
Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.
1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8381-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Kapak ve kitap illüstrasyon: Bengisu Yayla Baki
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Őti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Başka

Ege Soley

“Eğer genliğinizde Paris’te yaşayacak kadar şanslı olduysanız, nereye giderseniz gidin o sizinle kalacaktır, çünkü Paris bir şenliktir.”

Ernest M. Hemingway

1

Bernard Shaw, *hayat kendini bulmakla ilgili değil, kendini yaratmakla ilgilidir* demiş. Aynı kâğıda, zaman ve sabırla yeni çizgiler çizmekle, birazını silmek, birazını kalınlaştırmakla, bir köşesine renkli çiçekler, bir diğer köşesine ne yaptığını düşünmeden küçük kutular, kareler, spiraller çizmekle de ilgili hayat. Çalışmakla, pişirmekle, bazen gayret, bazen pes etmekle, kendini içinde iyi hissedeceğin rahat bir sen yaratmakla ilgili.

Hayat kendini yaratmakla ilgili olduğu kadar, üzerini saran ve sadece senin kendi parmaklarının çözebileceği türlü düğümleri tek tek açmakla da ilgili. Uzun bir süre, aslında çoğunlukla başkalarından dinlediğin kendine alıcı gözüyle bakma, onunla en baştan tanışıp yürümekten hoşlanacağı bir yol çizme ve onu yaratma yolunda karşına çıkabilecek türlü engellere tahammül etme gücüyle ilgili.

Hayat, hangi noktasında, hangi durağında, hangi pes edişinde, hangi bilinmezliğinde olursa olsun bazen sıfırdan, bazen sıfırın altından başlamakla ilgili.

Hayat, sürekli akmakla, akamı anlamak, onunla anlaşmak, ona alışmakla ilgili. Yıllarca güven veren o sert kabuğu attuktan sonra altından çıkan taze, pembe ve ürkek deriyi sahiplenmekle ve gönül rahatlığıyla kabullenmekle ilgili.

Ve en önemlisi hayat, karşına çıkan tüm olmazların gözünün içine baka baka başkalaşmakla ve gerektiği zaman hiç korkmadan en baştan başlamakla ilgili...

2

Kendimi hiçbir yere sığdıramadığım bir dönemdi, bazen hepimize olur ya öyle. Gençliğimin, bütün enerjimin, yapabileceklerim ve peşinden koşabileceklerimin tam ortasında, tüm bilinmezliğim ve hevessizliğimle oturuyordum. İngiltere'deki iyi bir üniversiteden yeni mezun olmuştum ve hayatın benden, benim de hayattan beklentilerimiz hiç bu kadar fazla olmamıştı o güne kadar. Bir yandan nedense zinhar vakit kaybetmek istemiyor, bir yandan nereye sapacağımı hiç bilmiyor, bir yandan da dışarıdan nasıl görüldüğümü çok fazla umursuyordum. Yıllar boyunca büyük beklentilerle yoğurduğum hamurum, aylardır tezgâhın üzerinde öylece duruyor, kıvamını, kuvvetini kaybediyordu. Farkındaydım ve çok rahatsızdım bu durumdan. Başkalarına soracak olsam çıkmam gereken yol belliydi aslında; bana düzgün bir sıfat, iyi bir meslek, parlak bir kartvizit gerekiyordu. Oysa benim tüm hevessizliğimle hayatı-

mın orta yerinde oturmaktan ayaklarım uyuşmuş, beynim karıncalanmıştı. Ve bütün hayatım, birkaç ay önce kestirip sonrasında çok pişman olduğum saçlarım gibi giderek şekilsizleşiyordu.

Kimin ne düşüneceğini, arkamdan neler konuşulacağını umursamadığım bir evreye ulaştı sonra hayatımdaki sis. Dikbaşlılıktan ziyade savaşmaya gücüm kalmamıştı. Birilerine bir açıklama yapmaya, kendimi tarif etmeye çalışmaya ya da beni bu buhranlı hissiyattan çıkarması için elimi uzatmaya ne hevesim ne mecalim vardı. Bir şekilde son bir gayret ve cesaretle, son adımımı attım kendime doğru. İnsanın bir büyüğünden çekinir gibi kendinden çekindiği zamanlar oluyor; içindeki ses ne diyecekse onun doğru olduğundan şüphe etmeyeceği, hatta iki eli kanda olsa mutlaka onun sözünü dinlemesi gerektiğini bildiği zamanlar. Tam da öyle bir andı. *Ne yapacağız Ege?* dedim, *böyle ömür geçmez. Ne istiyorsun, bari bana söyle.* Hemen gelmedi cevap, üzerine gittim. Bazen yalnız kaldığımda, bazen kalabalıkların ortasında, bazen akşamları yatağa yatmıştımda. Bir ses duymak zorundaydım; çünkü emin olduğum tek bir şey varsa, o da kendime vereceğim her türlü cevabın, içinde olduğum belirsizlikten daha rahatsız edici olmayacağıydı.

Sonunda bir şekilde emin oldum hissettiklerimden. Gitmek istediğimi fark ettim. Nereye'si, nasıl'ı, ne zaman'ı, niçin'i çok belirsiz, tertemiz ve çok net bir gitme isteği zuhur etmişti içimde. Bir yeni baştan başlama, belki hiç bilmediğim bir yerlerde hiç alışık olmadığım

bir hayat kurma isteđi. Belki o sahip olmam gerektiđini dűşündűđüm ciddi mesleklerden kaçma, belki bařka bir yerlere ait olabileceđim hissine sarılma. Bugűn h l  bilmiyorum.

Bir akřaműstű, bařımın tepesinde bir bulut gibi dűnen tűm buhranları bilen ve hiçbir řey sűylemeden cűzmemi bekleyen anneme, durup dururken bunu sűyledim. *Ben gitmek istiyorum.* Elimdeki tek cűmle buydu, ne bařı sonu, ne sebebi, ne sonucu vardı. Dűmdűz,  ncesi sonrası olmayan, belli belirsiz bir heves içeren, hatta yarın unutabilecekmifiřim gibi gűrűnen bir cűmle. Hangi yűne uacađı belli olmayan, öylece havaya bırakılmıř bir balon. Basitçe nereye gitmek istediđimi sordu annem. Hiç dűřunmedim, dudaklarımdan bir tek kelime dűřtű; *Paris'e.* űnkű Fransızca bilmiyordum, űnkű Paris'i hiç tanımıyordum, űnkű orada ne iř yapılır hiçbir fikrim yoktu ve aslında sıfır noktasından bařlayabileceđim yer tam da bűyle bir yer olmalıydı.

Bu kadar hızla verilmiş bir cevabı ne annem ne ben bekliyorduk. Sanki aylardır bunun planını yapmışım, kalacağım evi, gideceğim okulu ya da gireceğim iři çoktan ayarlamışım gibi davranışım, aramızdaki sehpanın  stűnde, adını bile bilmediğimiz tuhaf bir iek gibi duruyordu şimdi. İkimizin de gűzű ona takılmış, öylece kalakalmıştık.

Bana   ay verin, dedim. Sadece   ay. Benim gitmem, kendi gűzűmlle gűrmem lazım. Ne yapabileceđimi de yařamayacađımı da anlamam için   ay yeterli.

O gün orada o konuyu kapatsaydık, bir daha açmayacaktık, eminim. Belki ben söylediğimi yapmak için cesaret bulamayacaktım, belki zaten hayat oraya doğru akmayacaktı. Aylara yayılmış bir rahatsızlığın, şekilsizliğin, ne yapacağını bilmezliğin, anlık ve şımarık bir buhranı gibi görünecekti her şey. *Saçmalama Ege* diyecekti annem. *Otur düşün ne yapmak istediğini*. Oturup düşüncektim ben de. Unutulmayacaktı ama üzeri örtülecekti. Evet, Paris yüzyıllardır heyecanını kaybetmemiş bir şenlikti belki ama, beni ne davet eden vardı o şenliğe, ne elimde bir giriş bileti. Ve elbette şenlik dediğin, ne yapayalnız ne de etrafında konuşulanları anlamadan bir şeye benzerdi. Fakat kader diye bir şey varsa, belki de tam da böyle anlarda ortaya çıkıp kendini gösteriyor. Rüzgârları hızlandırıyor, bazen hiç beklenmedik yağmurlar yağıyor. Bütün taşları yerinden oynatıp, insana alışık olduğundan çok farklı, oldukça da rahatsız bir ceket giydirip *biraz da böyle devam et bakalım* diyor, *bakalım nasıl yürüyecek, nereye kadar gidebileceksin*. Ve sonra insan, bastığı her adımda altındaki taşların yerinden oynadığı o yeni yolda yürümeye başlıyor. Yola çıkmak cesaret istiyor; kendini tanımaya çalışmak, içindeki senin ne istediğini dinlemeye karar vermek ise daha fazla cesaret. O gün annemle aramızdaki sehpa kendiliğinden açan o tuhaf çiçek, benim için hiç bilmediğim bir yolun ilk adımı oldu. O çiçek o gün orada açmasa, bizim dikkatimizi çekmese, ben bugün nerede, kim olurum hiç bilmiyorum. O çiçeğin sayesinde çok uzun, çok yorucu, çok heyecanlı, çok başka bir hikâyeye oldu benim

yolum. Başka biri oldum, hayatım tahminimden çok başka bir renge büründü. Ve benim o zamanlar çıkmaya cesaret ettiğim, bugün teklif etseler muhtemelen korkarak arkamı döneceğim yol, yıllar boyunca o güne dek hiç görmediğim, bambaşka çiçekler açtı bana.

Kim bilir, hayat belki biraz da bununla ilgili. Türlü yollardan yürüyüp, bir gün tökezleyip, bir gün sertçe düşüp, sonunda nihayet kendi rengini bulmakla...

Polinasyon

Yaşayan tüm organizma ve canlılar, içgüdüsel olarak soylarını devam ettirmek isterler; elbette bitkiler de. Aslında bitkilerin üreme organları olan çiçekler de zaten sadece bunun için vardır. Göz alıcı renkleri ve mis kokularıyla özellikle bal arılarının dikkatini çeken çiçekler, onlara bir yandan lezzetli nektarlarından tattırırken, bir yandan da ufacık polenleri arıların tüyelerine yapışır. Bir çiçekten diğerine konan arılar, fark etmeden bir önceki çiçeğin polenleri için de taşıyıcı görevi görür.

Sadece arılar değil tabii, bazen de bir rüzgâr eser, bizim gözümüz bile görür havada uçan polenleri. Rüzgârla dağılan polenler, arıların taşıyıcılığına kıyasla, çok daha belirsiz noktalara uçabilir, varabilir ve orada bambaşka hayatlar ortaya çıkarabilir.

Hiç belli olmaz, aynı rüzgârlar hepimizi bir gün bir yerden bir yere uçurabilir. Hem itiraf edin, bazen size de çok çekici gelmiyor mu bu fikir?

3

Burası, sıfır noktası. Ve içimin bir yerlerinde pırpır eden o yeniden başlama heyecanı, sahip olduğum tek yol haritası.

Burası sıfır noktası. Henüz hiçbir özel köşemin, çok sevdiğim bir mahallenin, otobüs beklediğim bir durağın, arkadaşlarımla akşamları bulup şarap içtiğim bir barın olmadığı, yüzlerce filmin, onlarca şarkının ve milyonlarca hikâyenin başrolü olan bir şehrin, eski, geniş caddelerinden birinin tam ortası.

Geleli henüz birkaç gün olmuş ve her şeyden önce bir ev bulmam gerektiğinin farkındayım. Kiminle konuşsam Paris'te ev bulmanın da bulduktan sonra o evi kiralayabilmenin de ne kadar zor olduğundan bahsediyor. Kendime bir dosya yapmam gerektiğini söylüyorlar: *Evet, bildiğimiz, gerçek bir dosya. İçinde banka bilgilerin, nerede çalışıyor veya okuyorsan oradan bir yazı, bir de kiranı ödeyemezsen senin yerine ödeyebilecek birinden bir onay mektubu lazım.*

Hepsi ne kadar detaylı olursa o kadar iyi. Ama tabii bunların tamam olması evi hemen bana verecekleri anlamına da gelmiyor. Bir evim olmadan bankada hesap açamayışım ve banka hesabım olmadan bir ev tutamayışım, acıklı bir fıkra gibi duruyor hayatımın orta yerinde. Bunu söylediğimde de neredeyse her sefer o aynı ve hiç tatmin etmeyen cevabı alıyorum: *Evet, o iş maalesef hep öyle.*

Her şeye sıfırdan başlamak, belli ki hep böyle. Sonunu bile göremediğim genişlikteki caddede, akşam karanlığında yürüyorum. Neredeyse yüz sene önce yapılmış, bitişik nizam apartmanlara baka baka yürüyorum. Geldiğimden beri zaten sürekli bir yerlerden bir yerlere yürüyorum. Işıkları yanan pencerelere bakıyor, iç çekiyor, keşkelleri, belkileri sıraya diziyorum. Bir yandan dairelerin içini görmeye çalışıyor, bir yandan orada yaşayan insanların ne kadar sorunsuz, kusursuz ve pürüzsüz hayatları olduğunu düşünüyorum. Gözüm hep en üst kattaki kare çatı katı pencerelerinde. Boynum tutuluyor yukarılara bakmaktan. *Belki,* diyorum. *Belki ben de yakalarım bir gün şu dairelerden birini.*

Oysa bir evimin olması kadar önemli bir konu daha var: Bir şekilde oradaki hayata tutunabilmek, bir de işime yarayacak kadar bile olsa Fransızca öğrenebilmek için acilen bir kursa yazılmam gerekiyor. Çok vakit kaybetmeden, eşe dosta sorarak öğrendiğim bir kursa kaydolup ertesi gün kendimi seviye tespit sınavında buluyorum. Lise de sekiz sene İtalyanca okumama ve bunun bazı kelimeleri iyi kötü anlamama yardımcı olmasına rağmen, birçok

konuda olduğu gibi Fransızcada da seviyem henüz sıfırın altı. Neredeyse hiçbir şey anlamadığım sınav kâğıdını boş olarak teslim ediyor ve sanırım ilk kez orada her şeye gerçekten en baştan başladığımı hissediyorum.

Kursun ilk günü, elimdeki adrese baka baka okulun yolunu bulmaya çalışırken, bir anda çok bilindik, çok turistik, çok kalabalık bir yerde buluyorum kendimi. Güzelim Notre Dame Kilisesi bütün ihtişamı, kasveti ve tepesinde dönüp duran gotik rüzgârlarıyla karşımda duruyor. Elimdeki okul adresi ise onun tam çapraz köşesini işaret ediyor. Önce köşedeki okul binasına bakıyorum, sonra saatime. Hiç düşünmeden kapının önündeki kalabalığa karışıp kilisenin içine giriyorum. Karşımdaki duvarda, ünlü gül pencere karşılıyor beni. Gözümü ondan ayıramadan, yakınlardaki tahta banklardan birinin bir köşesine tüneyiveriyorum. İçerideki insan trafiği ve belli belirsiz uğultu bir yana, kilisenin haşmeti herkesi, her şeyi bastırıyor. Küçükçük hissediyorum kendimi. Karşımdaki vitraydan yapılmış güle gözlerini dikmiş, esen rüzgârla buraya kadar savrulmuş, yarını hakkında hiçbir fikri olmayan titrek bir yaprak.

Uzun uzun oturuyor, uzun uzun düşünüyorum. *Buraya kadar geldiysem vardır bir hikmeti* diyorum. *Neden olmasın, bu koskocaman şehirden bana da bir yer mutlaka bulunur. Bakıtım köklerimiz sıkı sıkı tutunamıyor buradaki toprağa, belki çok uğraşırsam böyle kocaman renkli bir çiçeğe tutunur.*

Bazı şeyler var hayatta, insan yapana kadar yapabileceğini bilmiyor. Daha fenası, inanmıyor da elinden gelebileceklerine. Çizeceği resimlere, söyleyebileceği şarkılara, anlatacağı hikâyelere inanası gelmiyor. Kendini bitmiş, elindekiler çoktan tükenmiş gibi hissediyor. Oysa hepimizin içinde, coşkuyla açabilmek için doğru topraklara ekilmeyi bekleyen tohumlar uyuyor.

Fotoğraf: Sezen Enderoğlu

Sakin ve Yakın kitaplarının yazarı Ege Soley'le bu kez "bambaşka" bir yolculuğa çıkıyoruz. İngiltere'de siyaset eğitiminin ardından her şey sıfırdan başlama kararıyla, kendini Paris'te bir çiçekçide çırak olarak çalışırken bulan Ege'nin deneyimleri, bize bu mesleğin hiç tahmin edilemeyecek kapılarını aralarken hayata her an yeniden başlamanın da mümkün olduğunu hatırlatıyor...

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 32

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8381-4

9 786050 983814

Doğan
novus